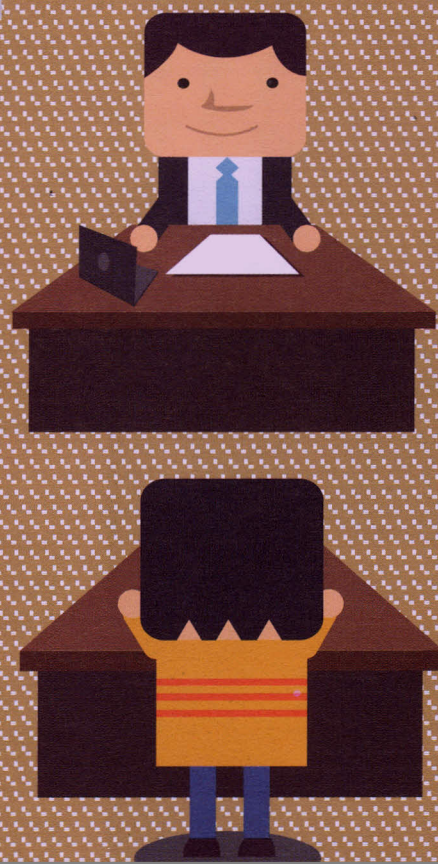

ai

JumKunJ

/P02 นภพัฒน์จักษ์ อัตตนนท์
'นักข่าว การตรวจสอบ และข้าราชการ'
/P04 คุยกับ ฉลอง ประดับสุข
/P06 สามนักเขียนชวนอ่านนิยายสอบสวน
/P07 กระเจกบานใหญ่: คุณหญิงจาร์วรรณ แผลทกา

"ต้องให้ผู้ใหญ่อนุญาตก่อนครับ" คากากันสือ

เรื่อง: นภพัฒน์จักษ์ อัตตนนท์

นักข่าวจะรู้กันดีว่า ข้าราชการการเมือง กับ นักการเมือง จะมีนิสัยที่แตกต่างอยู่หนึ่งอย่าง นักการเมืองจะเห็นไม้คานักข่าวเหมือนสาวงาม เห็นปั๊บจะรีบเดินเข้ามาเจ๊อวยแจ้วใส่ ไม่มีหวาดหนี แต่ข้าราชการการเมือง จะเห็นไม้คานักข่าวเหมือนก้อนอิฐ เอาใบจ่อปากให้ตอบคำถามก็จะเบือนหน้าหนี และส่วนใหญ่จะมีคากากันนักข่าวเหมือนกันอยู่หนึ่งคากากันนั้นคือ

"จะสัมภาษณ์ต้องให้ผู้ใหญ่อนุญาตก่อนครับ"

อาการกลัวผู้ใหญ่ (ที่จริงคือกลัวผู้บังคับบัญชา) เกิดขึ้นกับข้าราชการมานาน้อยแล้วแต่สายและตำแหน่งแห่งหน แต่ทั้งตำรวจ ทหาร อาจารย์ในสังกัด ไปจนถึงพนักงานกรุงเทพมหานคร และอื่นๆ อีกมากมาย เหล่านี้ล้วนหวาดระแวงทุกครั้งทีลือมวอลชนเข้าประชิดตัว

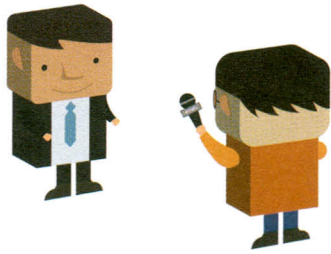
ที่ตลกคือเรื่องบางเรื่อง สื่อก็ต้องการความเห็นที่ไม่มีพิษภัย ไม่มีความเสี่ยงต่ออาชีพการงานใด ไม่น่าจะทำให้ผู้บังคับบัญชาไม่พอใจได้ แต่ข้าราชการก็ยังคงเล็งๆที่จะตอบคำถามกับสื่อมวอลชน

ครั้งหนึ่งผมเคยขอให้ผู้คนอาชีพต่างๆ อวยพรปีใหม่ ฝากให้กับผู้ชมทางสถานี ตามธรรมเนียมที่ทีวีไทยที่ทำมาแต่ปางก่อน ผมไปขออดารา ขอนักการเมือง ขอแม่ค้า ทุกคนออกกล้องออกไมค์ หน้าตาแจ่มชื่น หลายคนหันไปยิ้มกับคนข้างๆ ว่า คีนี่อย่าลืมนะจ๊ะ ฉันจะออกทีวีกับเขาด้วย แต่พอหันไปหาข้าราชการให้ฝากอวยพรปีใหม่ให้หน่อย

"จะสัมภาษณ์ต้องให้ผู้ใหญ่อนุญาตก่อนครับ" คือคำตอบที่ได้รับกลับมา

อวยพรปีใหม่เนี่ยนะ ต้องขออนุญาตผู้ใหญ่ก่อน?!? มันจะมีคำอวยพรปีใหม่ไหนที่สะท้อนต่อความมั่นคงของประเทศ

// ที่น่าเสียดายที่สุด เกี่ยวกับ 'ต้องให้ผู้ใหญ่อนุญาตก่อนครับ' คือบ่อยครั้ง มันทำให้สื่ออยู่ห่างจากข้าราชการเกินไป และข้าราชการหลายคนก็มีของ มีความรู้ที่สามารถนำมาพัฒนาประเทศได้อีกมาก และความจริงการไม่ให้สื่อสัมภาษณ์ เป็นตัวอย่างของความยากของการเข้าถึงข้อมูลที่ง่ายที่สุดแล้ว ซึ่งถ้าสื่อสามารถเข้าถึงข้อมูลของราชการได้มากกว่านี้ ความรู้ ประสบการณ์ และข้อเท็จจริงของหน่วยงานราชการ จะช่วยพัฒนาประเทศได้มากกว่าอีก //

เพื่อความเป็นธรรม ผมต้องเล่าด้วยว่าข้าราชการหลายๆ ท่านก็เสนอทางออกในการขอสัมภาษณ์ส่วนใหญ่จะให้ทางเลือกมากกว่า จะให้สัมภาษณ์ก็ได้ แต่ต้องทำเรื่อง ทำเอกสารมาก่อน ซึ่งถ้าการทำเอกสารนี้ไม่ยาก แม้ว่าผมจะเดินทางไปถึงหน่วยงานราชการแล้วก็เหอะ แต่ท่านต้องการเอกสารใช้ไหม? ได้ ผมให้ทีมงานแพชมาให้ออกออฟฟิศก็ได้ แม้ว่าผมจะต้องการเสี่ยงสัมภาษณ์ของท่านเพียงแค่นั้นหนึ่งนาที แต่เอาละ ความเห็นของท่านมีค่า ผมจะลงทุนหนึ่งชั่วโมงเพื่อทำเอกสารและส่งแพชมาให้

'ทำเอกสาร' ผ่านไป มาติด 'ทำเรื่อง' ต่อ และขั้นตอนการทำเรื่องนี้ก็จับต้องได้ยากมาก คือบางครั้งไม่รู้ต้องผ่านด่าน ผ่านมือไหนบ้าง 'เรื่อง' ที่ต้องทำถึงจะจบสิ้นกระบวนการ การทำเรื่องบางครั้งใช้เวลาถึงหนึ่งสัปดาห์ นักข่าวถึงจะมีโอกาสได้สัมภาษณ์ข้าราชการหนึ่งคน

หรือท่านอาจจะลืมไปว่าการสัมภาษณ์นี้เพื่อจะนำไปออกอากาศในข่าว ขออย่าว่า 'ข่าว' ไม่ใช่ 'หนังสือ' ที่จะสามารถวางแผนล่วงหน้าได้ว่าถ่ายทำวันนี้ เข้าโรงกลาปี่หน้า

สำหรับข่าว ถ่ายทำวันนี้ อีก 4 ชั่วโมงก็ต้องออกอากาศแล้ว ให้มารอหนึ่งสัปดาห์ ประเด็นที่จะสัมภาษณ์ก็ไม่มีใครพูดถึงกันแล้ว

คำว่า "ต้องให้ผู้ใหญ่อนุญาตก่อนครับ" นี่ตลกตรงที่บ่อยครั้งเวลาผมไปถามผู้ใหญ่ ถามผู้บังคับบัญชาของทหาร ถามผู้กำกับประจำสถานีตำรวจ ถามปลัดกระทรวงนั้นๆ เขาก็มักจะบอกว่าไม่เคยลงโทษใครที่ให้สัมภาษณ์กับสื่อนะ

ทำให้ผมอดคิดไม่ได้ว่าคำว่า 'ต้องให้ผู้ใหญ่อนุญาตก่อนครับ' นี่เป็นคล้ายเกราะกำบังไม่ให้คนเข้าสอบถาม ชักไ้รู้ ตรวจสอบข้าราชการหรือเปล่า ซึ่งเอาจริงๆ การให้สัมภาษณ์นี้เป็นการตรวจสอบขั้นที่เบาที่สุดของกระบวนการตรวจสอบที่สื่อมวลชนมี เพราะเป็นการสื่อสารสองทาง ผู้ถูกสัมภาษณ์สามารถตอบคำถามได้อย่างมีอิสระ

ที่น่าเสียดายที่สุด เกี่ยวกับ "ต้องให้ผู้ใหญ่อนุญาตก่อนครับ" คือบ่อยครั้ง มันทำให้สื่ออยู่ห่างจากข้าราชการเกินไป และข้าราชการหลายคนก็มีของ มีความรู้ที่สามารถนำมาพัฒนาประเทศได้อีกมาก และความจริงการไม่ให้สื่อสัมภาษณ์ เป็นตัวอย่างของความยากของการเข้าถึงข้อมูลที่ง่ายที่สุดแล้ว ซึ่งถ้าสื่อสามารถเข้าถึงข้อมูลของราชการได้มากกว่านี้ ความรู้ ประสบการณ์ และข้อเท็จจริงของหน่วยงานราชการ จะช่วยพัฒนาประเทศได้มากกว่าอีก

นพพัฒน์จักย์ อิตตนนท์:

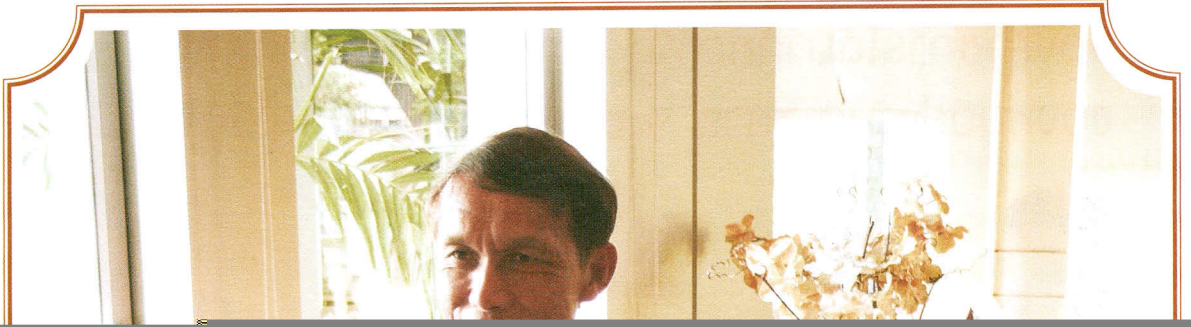
ผู้สื่อข่าวภาคสนามหนุ่ม (ไม่ใหม่แต่ยังไฟแรง) เครือเนชั่น เป็นพิธีกรรายการ 5 เข้าข่าวดี (ช่อง 5), เปิดหน้าคุย (Nation Channel) และเป็นคนเขียนบทความเชิงกระสนะบอกเล่าประสบการณ์ในวิชาชีพ และสิ่งที่พบผ่าน ในคอลัมน์ follow me นิติสาร a day และ ที่เห็นและเป็นอยู่ นิติสาร เน้นสุดสัปดาห์ อยากรู้ข่าวคราวความเคลื่อนไหวเหตุการณ์บ้านเมืองและรู้จักนพพัฒน์จักย์มากขึ้น ติดตามได้ทางทวิตเตอร์ @noppatjak หรือ www.noppatjak.com

'ขาดทุน คือ ทำไร ยิ่งให้ยิ่งได้รับ' /

ฉลอง ประดับสุข

- พัฒนาการจังหวัดอุบลราชธานี

เจ้าหน้าที่ระดับสูง สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัด
อุบลราชธานี สังกัดกรมการพัฒนาชุมชน

นักเศรษฐศาสตร์อาจมองผลสำเร็จทางธุรกิจที่ 'ผลกำไร' แต่ในแง่ของการทำหน้าที่พัฒนาบริหารประเทศแล้วนั้น ผลกำไรอาจไม่ใช่สิ่งที่จะหวัง ในทางกลับกัน 'การขาดทุน' อาจเป็นปลายทางของผลสำเร็จ

นายฉลอง ประดับสุข พัฒนาการจังหวัดอุบลราชธานี เจ้าหน้าที่ระดับสูง สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดอุบลราชธานี สังกัดกรมการพัฒนาชุมชน ได้กล่าวให้เห็นถึงอีกมุมหนึ่งของ 'การลงทุน' ที่หมายถึง การลงแรงในการปฏิบัติหน้าที่ข้าราชการที่ต้องทำคุณให้กับประชาชนและแผ่นดิน

// การทำงานกับประชาชน อย่ามุ่งที่กำไร ให้มุ่งที่ขาดทุน //

นายฉลอง ประดับสุข

เกียรติยศที่ได้รับ

- ข้าราชการผู้ประพฤติปฏิบัติตนชอบด้วยความซื่อสัตย์สุจริต กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย ประจำปี 2547
- ข้าราชการผู้ปฏิบัติงานมีผลงานดีเด่น กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย ประจำปี 2547

“ข้าราชการเป็นงานอุดมการณ์นะ เรายึดหลัก

ะเดิรเบงเนเดอน
สิ่งที่ได้รับเป็นน้ำ
ดื้อนที่ได้ คือการ
จน ส่งผลให้ชีวิต
กลางคัน แต่ด้วย
บครวัจดังดลินใจ
นได้เปรียญธรรม
เรียนศึกษาผู้ใหญ่
สอบเข้าศิลปากร
เอกโบราณคดี
ก็เป็นลูกจ้างของ
ก็มีลูกพี่เขาบอก
ถึงจุดเริ่มต้น
คืออะไร แต่เรา
ว่าหลักการพัฒนา
หลักการเดียวกัน
กรมตั้งแต่ตอนนั้น
2 มิถุนายน 2524”
งานขยันที่จะศึกษา
รทำงาน ส่งผลให้
ายมาเป็นหัวหน้า
น้ำที่ส่งเสริมและ
หลังจากนั้นจึงได้
อำเภอที่จังหวัด

เบนทแรกเนบ 2549 หลังจากเกษียณตำแหน่งท
จังหวัดร้อยเอ็ดในปี 2551 และจังหวัดอุบลราชธานี
ปี 2553 จนถึงปัจจุบัน

การทำงานที่พัฒนาชุมชนเปรียบได้กับการ
พัฒนาสร้างรากฐานให้กับประเทศ

“กรมพัฒนาชุมชน คือกรมที่ต้องทำงานกับชุมชน
“งานพัฒนาชุมชนต้องอยู่กับประชาชนตลอด
กิจกรรมแต่ละวันแต่ละเดือน เราต้องลงไปซุก
อยู่กับชาวบ้าน ไม่ว่าจะเป็นระดับหัวหน้าหรือระดับ
ไหนก็แล้วแต่ งานเราไม่ได้อยู่ที่สำนักงาน แต่งานเรา
คือการเข้าไปหาประชาชน ทุกปัญหาที่ชุมชนเดือดร้อน
เราต้องลงไปดูแล”

ด้วยพื้นที่เป็นชาวอุบลโดยกำเนิด การได้กลับ
มารับหน้าที่พัฒนาการจังหวัดอุบลราชธานี จึงส่งผล
ให้การปฏิบัติหน้าที่เป็นไปด้วยความเข้าใจทั้งในเรื่อง
วัฒนธรรมประเพณีและความต้องการขั้นพื้นฐาน
ของคนในชุมชน

“หลักของการพัฒนาชุมชน คือการสอนให้เขา
คิดเอง แก้ปัญหาเอง สามารถพึ่งพาตนเองได้
แต่บางทีกระแสของความเจริญ เทคโนโลยี ทุนนิยม
มีส่วนทำให้ชุมชนเปลี่ยนไปในทิศทางที่น่าเป็นห่วง
อย่างความเป็นพี่เป็นน้องในชุมชนที่เหลือน้อยแล้ว
การขอแรงงานทำถนน ทำสะพาน ขุดบ่อน้ำ ทำไม่ได้
ต่อไปต้องเงินอย่างเดียว ต้องจ่ายต้องจ้าง สมัยผม
เป็นพัฒนากรแรกๆ ก็แบกจอบแบกเสียมไปช่วยกัน
ทำ มีข้าวก็แบ่งกันกิน แต่ปัจจุบันนี้ไม่ใช่ เงินกลายเป็นตัวตั้ง”

แนวทางของการพัฒนาชุมชนควรมุ่งเน้นไปทาง
ทิศไหนและเพื่อสิ่งใดเป็นหลัก

“การพัฒนาต้องทำควบคู่กัน จะทำด้านใด
ด้านหนึ่งไม่ได้ ด้านโครงสร้างพื้นฐานก็มีความจำเป็น

ทอย่างเราจะเห็นความเชื่อมศรัทธาในตัวเอง
จนก่อให้เกิดความยั่งยืน ซึ่งไปคล้องกับหลักศาสนา
ที่ว่า ‘ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน’

“สุดท้ายคนก็เป็นศูนย์กลางของการพัฒนา
มองง่าย ๆ ว่า ถ้าไม่มีประชาชน เราก็ไม่มีระบบ
ข้าราชการ เพราะงานราชการเป้าหมายคือประชาชน”

เขาได้กล่าวเน้นย้ำถึงพระราชดำรัสของ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ยังคงยึดไว้เสมอว่า

“การทำงานกับประชาชน อย่ามุ่งที่กำไร ให้มุ่งที่
‘ขาดทุน คือกำไร’ ให้เน้นที่ความคุ้มค่ามากกว่าคุ้มทุน
หลักปรัชญาในการทำงานจึงต้องมุ่งไปที่คนเป็นหลัก
เพราะประชาชนมีความสำคัญทุกระดับ เราต้อง
คิดอยู่ตลอดเวลาว่าทำอะไรถึงจะดีให้เขาเข้ามา
มีโอกาสในการเรียนรู้ เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดี

“การมีคุณภาพชีวิตที่ดี คือการได้อยู่ในสภาพ
แวดล้อมที่ดี มีอากาศที่ดี มีอาหารที่ดี ไม่ได้วัดกันที่
ตัวเงิน”

กว่า 30 ปีในการรับราชการ การกลับไปทำสวน
และใช้เวลาอยู่กับครอบครัวเป็นสิ่งที่พัฒนากร
จังหวัดในวัย 59 ปีได้วางแผนไว้ อนาคตที่เรียบง่าย
ไม่มีหนี้เป็นสิ่งที่เขามุ่งหวังหลังจากเกษียณอายุ
ความคิดเหล่านี้มาจากคำสอนที่เขาอ้างถึงในช่วงท้าย
ของการพูดคุยที่ว่า

“ชีวิตคนเราเติบโตไปสู่ความตาย เราก่อร่าง
สร้างตัวมา ผลสุดท้ายเราก็ดับไป ไม่มีอะไรติดตัว
ไปได้นอกจากความดี”

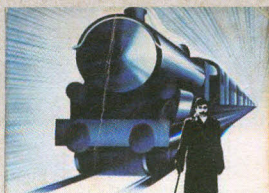
แมการทำงานข้าราชการ
ที่ไม่มากนัก แต่เขากลับมองว่า
ซิมบ่อทราย สิ่งที่มากกว่าเงิน
ได้ทำเพื่อแผ่นดิน

จากพื้นฐานครอบครัวที่ยาก
ในวัยเด็กต้องออกจากโรงเรียน
ความเป็นเด็กที่รักเรียน ทางครุ
ส่งไปวชเรียนแทน

“ตอนเป็นเณรก็บวชเรียนจ
หกประโยค หลังจากนั้นก็ได้เ
จนสอบเทียบ ม.8 ได้ เรายังไป
แล้วก็ติดคณะโบราณคดี
โทมานุษยวิทยา หลังจากนั้น
กรมศิลปากร ทำงานไปได้สักพั
ให้ไปสอบปลัดพัฒนา” เขาเริ่มเล
“ตอนแรกก็ไม่ว่าปลัดพัฒน
เรียนด้านมานุษยวิทยา มา ก็พอรู้
ชุมชนกับหลักมานุษยวิทยาเป็น
ก็ไปสอบและได้บรรจุเป็นข้าราชการ
จำได้เลยว่าเข้ารับราชการ วันที่ 2
การที่เป็นคนมุ่งมั่นในการทำงาน
เรียนรู้ระบบและกฎระเบียบในกา
ตำแหน่งข้าราชการระดับ 6 กล
วิชาการของจังหวัดตราด ทำห
เผยแพร่องค์ความรู้ให้กับชุมชน
เข้ารับตำแหน่งเป็นพัฒนากร
อุบลราชธานี ในปี 2538

“ตั้งแต่ทำงานมาก็เรียนรู้ทุก
ธุรการ งานปฏิบัติ เพราะฉะนั้น
อยู่ในตำแหน่งที่สูงขึ้น อย่างพ
เราจึงมีความเข้าใจในการทำงาน

3 นักเขียนชวนอ่าน นิยายสอบสวน

Murder on the Orient Express (Agatha Christie)

รถด่วนอันตราย โดย อกาธา คริสตี้

การสืบสวนของนักสืบ แอิร์กูล ปัวโรต์ (Hercule Poirot) ตัวละครชื่อดังในนวนิยายหลายเล่มของ อกาธา คริสตี้ คราวนี้ ปัวโรต์มีเหตุให้ต้องเดินทางโดยรถไฟสาย Orient Express ที่หรูหรา ระหว่างการเดินทางพร้อมกับตัวละครหลายคนบนรถไฟ

| กระเจกบานใหญ่

เรื่อง: วชิรวิทย์ กิตติชาติพรพัฒน์

อุปสรรคสำคัญของการทำงาน
คือความท้อถอยและความหวั่นเกรงต่ออิทธิพลต่างๆ
ซึ่งเป็นเหตุบั่นทอนความสามารถในตน
กับทั้งความเที่ยงตรงต่อหน้าที่อย่างร้ายกาจ
จึงต้องระมัดระวังควบคุมสติ และรักษาความสุจริต
เป็นธรรมไว้ให้ได้ตลอดเวลา

วันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๓๒

**ความตอนหนึ่ง ในพระบรมราโชวาท
ในพิธีพระราชทานกระบี่ และปริญญาบัตรนักเรียนนายร้อยตำรวจ
ณ อาคารใหม่ สวนอัมพร**

หนังสือเล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการรณรงค์เผยแพร่ด้านคุณธรรม จริยธรรม และการป้องกัน
การทุจริตและประพฤติมิชอบ และการรักษาจรรยาข้าราชการ หรือเรียกย่อๆ ว่าโครงการ 'จำขึ้นใจ'
ที่รณรงค์ให้ข้าราชการประพฤติปฏิบัติตามคำถวายสัตย์ปฏิญาณ

